

2:a i Fastan, II, 220313

Lukas 7:36-8:3

Visitationshögmässa Vaksala kyrka

”Var möts vi?” Den frågan var temat för tre välfyllda visitationsdagar i Vaksala församling, i skuggan av det förfärliga kriget i Ukraina. Vi har mötts i kyrkorna, i förskolan, hos Frälsningsarmén, i Gränbystaden, på Palmbladsskolan och hos Ungdomsgården vid Brantingstorg. Vi:et som har mötts har sett rätt olika ut. Det har varit församlingens många volontärer och medarbetare, barn, familjer och medelålders män, ansvariga i kommunen, föreningar och andra civilsamhällesaktörer, näringslivs- och myndighetsföreträdare, lärare och familjerådgivare, församlingsrådet, människor som säger om sig själva att de är nya i kyrkan och sådana som bott här sedan 1946. Det har talats svenska och andra språk. Det har varit sång och tystnad. Skratt och frågor. En rik mångfald.

Det är lätt att konstatera: Vaksala församling är full av möten. Planerade och oplanerade, långsamma och snabba, somliga på ytan, andra på djupet och många däremellan.

Frågan om vad som ska prioriteras för att göra störst möjliga nytta i kyrkans uppdrag behöver alltid vara närvarande. Är det viktigast att bygga en inre kärna för att, när det är gjort, kunna gå ut och ha något fint att bjuda andra in till? När blir den där kärnan i så fall bra nog för att kunna inbjuda andra till den? Och är den då fortfarande tillräckligt öppen för att välkomna nya människor? Eller är det bättre att få den förhoppningsvis växande kärnan att sköta sig själv så mycket som möjligt, så att de anställda kan lägga maximalt med tid på att gå ut, för att gestalta evangeliet i ord och handling också ”på andras arenor”? Eller är det ”kärnan” som först och främst ska vara kyrkor på de där andra arenorna? Men fastnar vi då inte i ett vi-och-de – vi här inne och de där ute? Eller tänker vi tvärtom så inkluderande att vi menar alla men egentligen inte träffar någon?

Det är många frågor att fundera över för församlingens vidare utveckling. Så lägligt då att dagens evangelietext handlar om just detta med att bjuda in och att mötas!

Simon har byggt det där stabila hemmet som det är tryggt att bjuda in till. Han bjuder in Jesus som slår sig ner vid det dukade bordet. Allt går som planerat. Sen händer det. Kvinnan, en synderska (vi vet inte vad som var hennes stora synd) kommer dit objuden, med både sin stora skuld och sin stora kärlek. Hon får inte fram ett ord, men hennes tårar strömmar över Jesu fötter som hon smörjer med sin medhavda balsam. Föreställ er laddningen i den scenen!

Simon kan ju bara inte gilla det här. Kvinnan genomkorsar hans planer för en fin måltidsgemenskap. Han mumlar för sig själv: Jesus borde ju verkligen veta vad det är för en förfärlig person som rör vid honom! Varpå Jesus berättar en liten historia. Sensmoralen av den är att det finns en god cirkel av förlåtelse och kärlek. Nämligen: Hon har fått förlåtelse för sina många synder, för hon har visat stor kärlek. Den som får litet förlåtet visar liten kärlek. Alltså: kärlek leder till förlåtelse, förlåtelse leder till kärlek. En god cirkel.

Jag fascinerar av kvinnan. Hon måste ju ha förstått att det hon gör är mot vett och etikett. Jag fascinerar av att hennes längtan är större än hennes rädsla. Hon bara ska till Jesus. Hon bara SKA det. Med de steg hon tar och med de tårar hon faller tar hon risker. Och allt förändras. ”Din tro har hjälpt dig. Gå i frid,” säger Jesus. Och det verkar som att hon blir en av de många kvinnor som, tillsammans med Maria Magdalena, Johanna och Susanna, följde med Jesus och lärjungarna och hjälpte dem med sina tillgångar. Allt förändras för kvinnan som tar risken och kliver in i den goda cirkeln där kärlek leder till förlåtelse och förlåtelse till kärlek.

Simon är annorlunda. Han tar inga risker. Han vet vad som gäller. Han gör rätt för sig. Han gör det man ska, men inte mer än så. Korrekt är han. Kärleken håller han inne med. För honom förändras inget. Han står stilla. Och går så miste om den välsignelse som ligger i den störning som kvinnan kommer med. Han får inte höra: gå i frid. Han är hemma och stannar där. Han följer inte med från by till by, till Årsta och Gränby, Vaksala, Lindbacken, Skölsta, Slavsta och Salabacke, för att förkunna budskapet om Guds rike.

Är Vaksala församling lik Simon eller kvinnan? Vem är Vaksala församling? Den fina filmen vars premiär vi fick bevittna vid visitationens upptakt tecknar ett kärleksfullt porträtt av församlingen. Jag hoppas att ni gör den tillgänglig för många fler! Bygden har olika profil liksom kyrkorna och arbetet kring dem. Ni som är anställda arbetar i team, ni satsar på volontärerna och utvecklar kraften i deras arbete. Tillsammans värnar ni om er vänförsamling i Wales liksom om människors möjligheter att växa på Café Ovan Där. Förskolebarnen samlas i kyrkan liksom de många som under de här valven möts vid dopfunten, runt en kista eller för att vara med om kärlekslöften. När kyrkan har kunnat hållas öppen har många människor kommit in – det gör ett så generöst öppethållande som möjligt eftersträvansvärt. Barn och ungdomar har en plats i församlingen, inte bara som föremål för omsorg, utan som små och större människor som bidrar till Guds rike med det de kan.

Vare sig det gäller sinnesroarbete, första hjälpen vid psykisk ohälsa eller samtal om hur Brantingstorg ska bli en tryggare plats, ser jag en rörelse som liknar kvinnan mer än Simon. Det handlar om förlåtelse och kärlek, om mening i livet, om att bli ianspråktagen för arbete och kunna bidra med sina tillgångar. Det var ljuv musik i mina öron när en av männen som vi samtalade med sa: "Ja, oavsett position, ärkebiskop eller jag – vi är kyrka tillsammans!" Halleluja, amen! Kyrkan bär oss och vi bär kyrkan, båda delarna samtidigt. Använd oss, vi brinner för att vara med – det var också ord vi hörde under dagarna. Må den elden värma många!

För värmen behövs. För att citera en medarbetare på Brantingsgårdens fritidsklubb: "Alla barn behöver nån som tror på en! Många har kommit in orättvist i det hela. De är inte accepterade hemma. De får stryk. Så går de till skolan och bråkar. Och till torget och bråkar. Blir utnyttjade av de äldre. Att en vit vuxen person tittar på en och säger hej en dag, kan förändra allt!"

Att Sverige inte alls är så sekulariserat som det påstås var arbetslaget överens om efter att ha diskuterat religionsvetaren David Thurfjells forskning. Därför ska vi inte dissas oss själva och framför allt inte tänka för lite om vårt budskap, om evangeliet, sades det. Verkligen inte! Utan den goda cirkeln av förlåtelse och kärlek skulle världen gå under.

Samtidigt har vi tuffa krafter mot oss. "Gud finns inte, sa fröken," berättar ett barn hemma. En lärobok i religionskunskap framställer Jesus som en apart gestalt ur det förflutna, ingen att bry sig om för en modern människa. Lärarna vi talade med håller med om att det är svårt att ge eleverna ett språk för livsfrågorna. Man pratar inte om tro, inte heller i lärarrummet. Och ändå är ju tron själva värmesystemet i en människas liv.

Barnkonventionen som är lag i Sverige säger att varje barn har rätt till den levnadsstandard som det behöver för sin fysiska, psykiska, andliga, moraliska och sociala utveckling. På alla områden tar samhället ett gemensamt ansvar, förutom när det gäller det andliga. Till och med själva ordet andligt är svårhanterat, intygade lärarna. Det är lättare med engelskans "spiritual", det upplevs inte lika konstigt. Det säger nog mer om den svenska verkligheten än om det angelägna med andlig utveckling samt andlig och existentiell hälsa. Att denna hälsa minskar bland äldre och särskilt bland barn och unga är ett känt problem. Att det kan ha att göra med att barnen idag inte har den levnadsstandard som de behöver för sin andliga utveckling sägs däremot alltför sällan. Just därför är ert arbete med

att ge familjer möjlighet att prata tro och växa i tro så bra och viktigt. Jag skulle önska att denna modell får spridning till fler församlingar.

Det har varit mycket givande att mötas till samtal med kommunen och andra aktörer i civilsamhället. Kommunalrådets budskap var tydligt: "Vi behöver idéburet partnerskap. Det går inte utan civilsamhället!" Det gör det verkligen inte. Svenska kyrkan är den största organisationen i civilsamhället, buren av den idé som är evangeliet om Jesus Kristus, ja, buren av Kristus själv. Och den idén lämnar vi inte utanför dörren när vi går in i partnerskap med andra. Tvärtom: ofta fördjupas den i mötet med det som först känns främmande och annorlunda.

Tillsammans med Stadsmissionen, Erikshjälpen, polisen, kommunens ungdomsjour, hyresgästföreningen, allaktivitetshuset, Frälsningsarmén, medborgarskolan, Tillsammans och en forskare har vi samtalat om utvecklingen i Gränby. Det är uppenbart att nätverkande har framtiden för sig. Ingen kan göra allt för ett varmare Gränby där människor kan blomstra. Men med koordinerade insatser som kompletterar varandra kan vi nå långt.

Satsa vidare på nätverkandet, håll pulsen som slog under dessa möten i gång, håll vägarna till varandra korta! Just på den här punkten är det kanske lite frestande att hålla sig hemma, som Simon. Hemma i det trygga, där vi har ganska bra koll. Fast det var ju inte Simon utan kvinnan, hon som tog risken, som fick höra: "Din tro har hjälpt dig. Gå i frid." Likt kvinnan kan vi gå ut. Vår tro hjälper oss. Vår längtan måste få vara större än vår rädsla.

Varmt tack för den omsorg som visats mig och mina medarbetare under dessa dagar! Må Gud fortsätta att välsigna Vaksala församling med friheten som skänkts oss genom Jesus Kristus och skaparkraften som den Heliga Anden dagligen andas över vår jord. Amen.